

Arrest

nr. 153 865 van 5 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 8 juni 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 april 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 8 mei 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 7 augustus 2015.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 april 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 8 mei 2015.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de formele motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van de materiële motiveringsplicht.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Het middel lijkt ongegrond.

De bestreden bestuurshandeling geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partijen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestuurshandeling is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad laat tevens gelden dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet 'verder' te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing 'het waarom' of 'uitleg' dient te vermelden.

Waar de verzoekende partijen betogen dat de gemachtigde nagelaten heeft enig onderzoek te doen naar de gevolgen van de verwijdering op pedagogisch, menselijk en financieel vlak, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing in casu een beslissing betreft waarbij de gemachtigde de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk heeft verklaard, en het derhalve niet gaat om een verwijderingsbeslissing zodat de kritiek van de verzoekende partijen op dit punt niet dienstig is. In de mate waarin de verzoekende partijen betogen dat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft nagelaten te verduidelijken waarom de aangehaalde elementen aangaande het onderbreken van het schoollopen van de minderjarige kinderen en de gevolgen hiervan geen buitengewone omstandigheid vormen en nagelaten werd enig onderzoek te voeren en antwoord hierop te formuleren, merkt de Raad op dat voornoemde beschouwing feitelijke grondslag mist. In de bestreden beslissing wordt immers het volgende gesteld: “[...] het schoolgaan van de kinderen werd enkel toegestaan om hun ontwikkeling tijdens de hangende asielprocedure en de ontvankelijke aanvraag 9ter zo normaal als mogelijk te laten verlopen. Het feit dat zij naar een Belgische school zijn gegaan, vormt geen buitengewone omstandigheid die het het gezin onmogelijk of bijzonder moeilijk maakt om eventueel tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst of een land waar ze kunnen verblijven om via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post een verwijskaart voor lange duur aan te vragen. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het schooljaar opgestart in 2014 plaatsvond in illegaal verblijf. Het verblijf van betrokkenen werd toegestaan tot 24.02.2013. Betrokkenen besloten om van dan af hun verblijf op illegale wijze verder te zetten. Het is dan ook vrij waarschijnlijk dat de kinderen de taal van de ouders beheersen. Uit de aanvraag blijkt verder niet dat de kinderen speciaal onderwijs behoeven met een gespecialiseerde infrastructuur dat onbestaande is in het land van herkomst.” Uit de in de bestreden beslissing vervatte motieven kan aldus worden afgeleid dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de door de verzoekende partijen aangevoerde elementen inzake het schoollopen van de minderjarige kinderen en duidelijk heeft gemaakt om welke reden deze geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partijen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure. De loutere omstandigheid dat de verzoekende partijen het niet eens zijn met en voorbij gaan aan de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat niet om de motieven te weerleggen. De verzoekende partijen tonen met deze kritiek niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat voormelde elementen geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de

vreemdelingenwet vormen. Bovendien kan de vraag gesteld worden naar het belang dat de verzoekende partijen hebben bij het aanvoeren van deze grief nu zij zich nog steeds op het Belgische grondgebied bevinden en er geen indicaties bestaan aan de hand van de stukken van het administratief dossier dat de minderjarige kinderen van de verzoekende partijen niet langer schoollopen. Verder merkt de Raad op dat het schooljaar 2014-2015 afgesloten is, zodat er in ieder geval geen sprake is van een onderbreking van het lopende schooljaar.

Voor zover de verzoekende partijen verwijzen naar arrest nr. 99 287 van de Raad van 20 maart 2013, dient te worden opgemerkt dat de jurisprudentie in onze rechtsorde geen precedentswaarde heeft. Bovendien laten de verzoekende partijen in het geheel na aan te tonen waarom hun feitelijke situatie gelijkaardig is aan die van betrokkene in het arrest waarnaar verwezen wordt door louter te stellen dat voormeld arrest bij analogie kan worden toegepast op hun situatie. De verzoekende partijen kunnen bijgevolg niet dienstig verwijzen naar voormeld arrest. In zoverre de verzoekende partijen betogen dat de bestreden beslissing niet toelaat te weten welke elementen dan wel buitengewone omstandigheden uitmaken als men louter stelt dat elementen van integratie geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken, merkt de Raad op dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet er enkel toe is gehouden te motiveren waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen; de gemachtigde dient evenwel niet aan te geven welke elementen dan wel worden aanvaard als buitengewone omstandigheid. Waar de verzoekende partijen aangeven dat niet wordt aangegeven waarom elementen van integratie geen buitengewone omstandigheden uitmaken, mist de kritiek opnieuw feitelijke grondslag nu de bestreden beslissing expliciet stelt dat: "De elementen die als grond worden weergegeven (duur verblijf met verwijzing naar criterium 2.8A van de vernietigde instructie,...) worden in deze fase niet behandeld. De duur van hun verblijf in België, hun bewering dat ze duurzaam lokaal verankerd zijn, dat zij goed Frans en Duits spreken en taallessen volgden, dat zij werkbereid zijn en een kennissen- en vriendenkring opbouwden, zijn elementen die met als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden aangezien de elementen van integratie tot de gegrondheid van de aanvraag behoren en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Integratie en verblijfsduur (naar aanleiding van opgestarte procedures) tonen op zich niet aan dat betrokkenen de aanvraag verkrijgen van een verblijfsmachtiging nu niet meer zouden kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de bevoegde Belgische diplomatieke post. Een goede integratie in België vormt immers geen beletsel tot tijdelijke terugkeer en kan bijgevolg ook niet verantwoord worden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland wordt ingediend. Betrokkenen kunnen alle elementen van integratie voorleggen aan de bevoegde Belgische diplomatieke post. Ze kunnen zich nog steeds laten bijstaan door hun advocaat."

De verzoekende partijen tonen niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of dat de beslissing op kennelijk onredelijke wijze tot stand is gekomen. De schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen."

2.3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. Op 7 augustus 2015 dienen de verzoekende partijen een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 15 september 2015, alwaar de verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 30 juli 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

"VzP stelt dat zij één kritiek heeft op de beschikking: ook in de beschikking wordt, net zoals in de bestreden beslissing omheen het argument gedraaid dat zij aangehaald heeft in haar aanvraag, nl. het niet afbreken van het schoolgaan van de kinderen, ondanks het feit dat dit een pertinent argument is in

het kader van de 9bis aanvraag. Er is geen enkele overweging in de bestreden beslissing hieromtrent waardoor de motiveringsplicht geschonden is. De staatssecretaris had hieromtrent moeten motiveren, ook in de beschikking is hier niets over vermeld en de beschikking weerlegt deze kritiek op de bestreden beslissing niet. VzP had dit aangevoerd in haar aanvraag als buitengewone omstandigheid, daarom is de materiële motiveringsplicht geschonden. Enkel de andere argumenten worden beantwoord.

VwP stelt dat er wel degelijk is ingegaan op dit argument in de bestreden beslissing en wijst op pag. 2 van de bestreden beslissing, derde laatste paragraaf, stellende dat er geen gespecialiseerd onderwijs nodig is. VwP stelt dat dit ook wordt vermeld in de beschikking.

VzP betwist dat dit een antwoord is op haar relevante argument uit de initiële aanvraag. Het argument dat geen gespecialiseerd onderwijs nodig is, is niet relevant.”

2.5. Waar de verzoekende partijen aanvoeren dat in de beschikking omheen het argument wordt gedraaid dat in de bestreden beslissing geen overweging te vinden is inzake het niet mogen afbreken van het naar school gaan van de kinderen, wordt erop gewezen dat in de beschikking wel degelijk wordt verwezen naar de motieven van de bestreden beslissing in dit verband, dat wordt geoordeeld dat het feit dat de verzoekende partijen een andere mening hebben, niet volstaat om aan te tonen dat de motieven kennelijk onredelijk zijn of feitelijk onjuist, en dat tevens wordt opgemerkt dat de verzoekende partijen geen belang meer hebben bij deze kritiek, gelet op het feit dat de kinderen nog steeds naar school gaan en gelet op het feit dat het schooljaar 2014 – 2015 voorbij is:

“In de mate waarin de verzoekende partijen betogen dat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft nagelaten te verduidelijken waarom de aangehaalde elementen aangaande het onderbreken van het schoollopen van de minderjarige kinderen en de gevolgen hiervan geen buitengewone omstandigheid vormen en nagelaten werd enig onderzoek te voeren en antwoord hierop te formuleren, merkt de Raad op dat voornoemde beschouwing feitelijke grondslag mist. In de bestreden beslissing wordt immers het volgende gesteld: “[...] het schoolgaan van de kinderen werd enkel toegestaan om hun ontwikkeling tijdens de hangende asielprocedure en de ontvankelijke aanvraag 9ter zo normaal als mogelijk te laten verlopen. Het feit dat zij naar een Belgische school zijn gegaan, vormt geen buitengewone omstandigheid die het het gezin onmogelijk of bijzonder moeilijk maakt om eventueel tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst of een land waar ze kunnen verblijven om via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post een verwijskaart voor lange duur aan te vragen. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het schooljaar opgestart in 2014 plaatsvond in illegaal verblijf. Het verblijf van betrokkenen werd toegestaan tot 24.02.2013. Betrokkenen besloten om van dan af hun verblijf op illegale wijze verder te zetten. Het is dan ook vrij waarschijnlijk dat de kinderen de taal van de ouders beheersen. Uit de aanvraag blijkt verder niet dat de kinderen speciaal onderwijs behoeven met een gespecialiseerde infrastructuur dat onbestaande is in het land van herkomst.” Uit de in de bestreden beslissing vervatte motieven kan aldus worden afgeleid dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de door de verzoekende partijen aangevoerde elementen inzake het schoollopen van de minderjarige kinderen en duidelijk heeft gemaakt om welke reden deze geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partijen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure. De loutere omstandigheid dat de verzoekende partijen het niet eens zijn met en voorbij gaan aan de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat niet om de motieven te weerleggen. De verzoekende partijen tonen met deze kritiek niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat voormelde elementen geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vormen. Bovendien kan de vraag gesteld worden naar het belang dat de verzoekende partijen hebben bij het aanvoeren van deze grief nu zij zich nog steeds op het Belgische grondgebied bevinden en er geen indicaties bestaan aan de hand van de stukken van het administratief dossier dat de minderjarige kinderen van de verzoekende partijen niet langer schoollopen. Verder merkt de Raad op dat het schooljaar 2014-2015 afgesloten is, zodat er in ieder geval geen sprake is van een onderbreking van het lopende schooljaar.”

2.6. Voor zover de verzoekende partijen op 7 augustus 2015 hebben gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar hebben gemaakt dat zij het niet eens zijn met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting enerzijds volharden in het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift en dit middel gedeeltelijk herhalen en anderzijds de motieven van de bestreden beslissing en de vaststellingen uit de beschikking van 30 juli 2015 louter ontkennen, zonder deze *in concreto* te weerleggen, dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partijen op die manier niet aannemelijk maken dat de beschikking onterecht werd genomen.

2.7. Een schending van de formele motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van de materiële motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET